

Marek Gedl, Joachim Śliwa, Barbara Gedl, Krzysztof Kaczanowski

Kietrz, pow. Głubczyce. Stanowisko 1

Informator Archeologiczny : badania 3, 79-81

1969

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

KIETRZ, pow. Głubczyce
Stanowisko 1

Katedra Archeologii Polski
Uniwersytetu Jagiellońskiego
w Krakowie

Badania prowadzili d^rc. dr Marek Gedl, dr Joachim Sliwa, mgr Barbara Gedl, mgr Krzysztof Kacsanowski. Finansowały: Katedra Archeologii Polski U.J., Katedra Antropologii U.J. i Prezydium Powiatowej Rady Narodowej w Głubczycach. Cmentarzysko s III i IV okresu epoki brązu /kultura łużycka/, okresu lateńskiego /kultura celtycka/, okresu wpływów rzymskich /kultura przeworska ?/.

Prace prowadzono w dalszym ciągu w zachodniej części stanowiska, w nawiązaniu do obszaru przebadanego w latach poprzednich /systematyczne badania rozpoczęto w 1956 roku/. Przekopano przestrzeń o powierzchni 1800 m² i zbadano 184 obiekty archeologiczne /nr 1594-1777/.

Znaczną większość spośród nich stanowiły małe groby ciało-palne popielnicowe lub bezpopielnicowe - jamowe, datowane w zasadzie na III okres epoki brązu. Groby te zakładane były przeważnie w małych kolistych jamach o średnicy ok. 50-70 cm. We wnętrzu jamy złożona była przeważnie jedna popielnica ze spalonymi kośćmi wewnątrz, nakryta mięsą odwróconą dnem do góry, zazwyczaj obsypana resztkami stosu. Mniej liczne były groby tego typu, w których spotykano dwie lub więcej popielnice ustawione obok siebie, lub też inne naczynia towarzyszące popielnicy. W niektórych niedużych jamach nie było popielnicy, tylko spalone kości wraz z resztkami stosu wsepiane były wprost do wnętrza jamy grobowej. Wyżej wymienione groby zaliczone zostały do wczesnej fazy kultury łużyckiej.

Zbadano też siedem dużych grobów ciałopalnych, także datowanych na III okres epoki brązu. Groby te założone zostały w dużych owalnych jamach o długości dochodzącej do trzech, a szerokości do dwóch metrów. W obrębie dużych jam można było wyróżnić sarysy osworobocznej, najoszczędniej wyraźnie prostokątnej trumny, na której dnie rozsypane były spalone kości. Niekiedy kości tworzyły wyraźne skupienia. W niektórych stwierdzono występowanie śladów po osterech lub rzadziej po dwóch słupach wkopanych w dno jamy grobowej. Pomiedzy tymi słupami znajdowała się trumna ze spalonymi kośćmi na dnie. Zaobserwowano też ślady po poprzecznych belkach - legarach /?/ pod dnem trumny. Groby tego typu do chwili obecnej nie mają ścisłych analogii poza obrębem omentarzyńska w Kietrze.

Zbadano także kilka grobów ciałopalnych, popielnicowych, które można datować już na IV okres epoki brązu.

Na zachodnich peryferiach stanowiska, w pobliżu miejsca, gdzie w roku 1968 natrafiono na pierwsze na omawianym stanowisku groby szkieletowe kultury celtyckiej, zbadano w roku 1969 cztery dalsze groby szkieletowe tej kultury. Dwa spośród nich były grobami wojowników, wyposażonych w żelazne miecze, włócznie, tarcze z żelaznymi okuciami i drobne inne przedmioty wykonane z żelaza. Są to pierwsze groby wojowników celtyckich odkryte na terenie Górnego Śląska. Jeden, kobiecy, wyposażony był w brązowe bransolety i nagolenniki, a ostatni, ze słabo zachowanym szkieletem, przyniósł dużą żelazną zapinkę umieszczoną na piersi zmarłego.

Opodal celtyckich grobów szkieletowych rozkopano kilka grobów ciałopalnych, wyposażonych w ceramikę lepiącą w ręce, przypominającą wyglądem ceramikę schyłkowej fazy kultury Łuży-

